

Mål T-308/02

SGL Carbon AG
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Konkurrensbegränsande samverkan — Böter — Avslag på en begäran om betalningslättnader — Talan om ogiltigförklaring — Avvisning”

Förstainstansrättens beslut (andra avdelningen) av den 29 april 2004 . . . II - 1366

Sammanfattning av beslutet

1. *Talan om ogiltigförklaring — Rättsakter som kan bli föremål för en talan — Begrepp — Rättsakter som har tvingande rättsverkningar — Skrivelse från en institution (Artikel 230 EG)*

2. *Talan om ogiltigförklaring — Talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som endast utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut som inte väckts inom fristen — Kan inte upptas till sakprövning — Begreppet beslut som endast utgör en bekräftelse — Beslut som fattats efter en omprövning av det tidigare beslutet och på grundval av nya omständigheter — Omfattas inte (Artikel 230 EG)*
3. *Konkurrens — Böter — Betalningslättnader — Att ersätta det interimistiska förfarandet med ett administrativt förfarande för omprövning av betalningslättnader — Otillåten*

1. Endast rättsakter som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring med stöd av artikel 230 EG. För att avgöra huruvida en rättsakt har sådana verkningar skall man fästa avseende vid dess innehåll. Härvid är det inte tillräckligt att en skrivelse har sänts av en av gemenskapens institutioner till mottagaren, som svar på en begäran från denna, för att den skall betraktas som ett beslut enligt artikel 230 EG och därför möjliggöra en talan om ogiltigförklaring.

(se punkterna 39–40)

2. En talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som endast utgör en bekräftelse av ett tidigare beslut som har vunnit laga kraft kan inte tas upp till sakprövning. En rättsakt anses enbart bekräfta ett tidigare beslut om den inte

innehåller några nya omständigheter i förhållande till det tidigare beslutet och inte har föregåtts av en omprövning av förhållandena för den som det tidigare beslutet var riktat till.

Huruvida en rättsakt är bekräftande eller ej kan emellertid inte avgöras endast genom att jämföra dess innehåll med innehållet i det tidigare beslutet som den anses bekräfta. Den ifrågasatta rättsaktens karaktär bör även bedömas i förhållande till arten av den begäran som den utgör ett svar på. Särskilt om rättsakten utgör ett svar på en begäran i vilken nya och väsentliga omständigheter har åberopats, och genom vilken förvaltningsmyndigheten har ombetts att ompröva det tidigare beslutet, kan denna rättsakt inte anses utgöra enbart en bekräftelse, eftersom den innehåller ett avgörande grundat på dessa omständigheter och därmed innehåller något nytt i förhållande till det tidigare beslutet. Nya och väsentliga omständigheter kan nämligen rättfärdiga en begäran om omprövning av ett tidigare avgörande som vunnit laga kraft.

Detta resonemang täcker även det fall i vilket institutionen, i stället för att vägra företa den begärda omprövningen, har besvarat sökandens begäran genom den ifrågasatta akten men gjort gällande att detta svar inte utgjorde något beslut eftersom den endast bekräftade ett tidigare beslut som vunnit laga kraft.

(se punkterna 51–55)

3. *Ett administrativt förfarande för omprövning av ett beslut som fattats av kommissionen om betalningslättnader avseende böter varken liknar eller motsvarar det interimistiska förfarandet. Medan domstolen i det interimistiska förfarandet skall pröva såväl kravet på skyndsamhet som fumus boni juris i förhållande till talan i huvudsak mot bötesbeslutet, skall kommissionen i det administrativa omprövningsförfarande som sökanden efterfrågat endast pröva kravet på skyndsamhet och sökandens ekonomiska situation. Att låta ett sådant administrativt förfarande ersätta det interimistiska förfarandet skulle innebära att man medger att bestämmelserna som reglerar det interimistiska domstolsförfarandet kringgås, vilka*

bestämmelser inte avser bedömning av enbart de ekonomiska aspekterna i målet.

4. Genom artikel 7 i de interna förfarandebestämmelserna om indrivning av kommissionens böter och viten enligt EEG-fördraget, enligt vilken den ansvarige kommissionären efter skriftlig och vederbörligen motiverad begäran av beslutsmottagaren kan bevilja ytterligare betalningsfrister, i förekommande fall uppdelade sådana, införs ett fristående administrativt förfarande inom ramen för själva indrivningen av de böter som kommissionen fastställt. Det relevanta rättsliga skyddet i fråga om vägran att bevilja de betalningslättnader som föreskrivs i nämnda artikel 7 sker således inom ramen för ett interimistiskt förfarande (artikel 242 EG) eller ett förfarande för uppskjutande av verkställigheten av bötesbeslutet (se artikel 256 fjärde stycket EG).

(se punkterna 65 och 67)